

107.

D E K R E T.

Uznając konieczność przywrócenia mocy obowiązującej artykułom 99—102 Kodeksu Karnego z 1903 roku, uchylonym przez przepisy przechodnie przy wprowadzeniu sądownictwa polskiego na skutek pozostawania kraju pod okupacją, postanawiam niniejszem, że artykuły wymienione odzyskują moc obowiązującą w brzmieniu następującem:

Art. 99. Winny zamachu na życie, zdrowie lub wolność osoby, piastującej Najwyższą Władzę Państwową w Polsce, ulegnie karze ciężkiego więzienia bezterminowego.

Art. 100. Winny zamachu na ustalony w drodze praw zasadniczych ustroj państwowy Polski albo na całość jej terytorjum państwowego ulegnie karze ciężkiego więzienia bezterminowego.

Jeżeli zamach taki ujawniony był odrazu i został stłumiony bez użycia środków nadzwyczajnych, winny ulegnie zamknięciu w ciężkim więzieniu do lat 15.

Jeżeli celem zamachu było usunięcie przemocą członków sprawującego władzę rządu i zastąpienie ich przez inne osoby, wszakże bez zmiany zasadniczego ustroju państwowego w Polsce, winny ulegnie zamknięciu w ciężkim więzieniu na czas od lat 10 do 15.

Przez zamach rozumiane będzie zarówno dokonanie jednej z powyższych zbrodni, jak jej usiłowanie.

Art. 101. Winny przygotowania do zbrodni, przewidzianej w art. 100, ulegnie

zamknięciu w ciężkim więzieniu do lat 10.

Jeżeli winny posiadał przytem skład broni lub materiałów wybuchowych, ulegnie

zamknięciu w ciężkim więzieniu do lat 15.

Art. 102. Winny udziału w spisku, zawiązanym dla dokonania zbrodni, przewidzianej w art. 100, ulegnie karze ciężkiego więzienia do lat 8.

Jeżeli spiskowi rozporządzali składem broni lub materiałów wybuchowych, winni ulegną karze ciężkiego więzienia bez terminu.

Winny namawiania do spisku, mającego na celu zbrodnię, przewidzianą w 99 lub 100 artykule, jeśli spisek ten nie został zawiązany ulegnie karze:

w stosunku do zbrodni, przewidzianej w art. 100, — zamknięciu w ciężkim więzieniu do lat 4;

w stosunku do zbrodni, przewidzianej w art. 99, — zamknięciu w ciężkim więzieniu do lat 8.

Art. 15 przepisów przechodnich do Kodeksu Karnego otrzymuje brzmienie następujące:

Za zbrodnie, zagrożone karą w art. 99, 100, 453, 454, 455, 456, 467, 472, 555, 562, 563, 564, 584, 589, 590, winna być wyrzeczona kara zamknięcia w ciężkim więzieniu, terminowa lub bezterminowa; prze-

pis ten nie ubliża przepisom ogólnym o okolicznościach łagodzących. Może być jednak wyrzeczona w powyższych wypadkach kara śmierci, jeżeli kary tej wymagać będą wyjątkowe warunki danego wypadku.

Dan w Warszawie, dnia 11 stycznia 1919 r.

Naczelnik Państwa:
J. Piłsudski

Prezydent Ministrów:
Moraczewski

Minister Spraw Wewnętrznych:
w z. *N. Barlicki*

103.

DEKRET

w sprawie utworzenia Państwowej Rady Aprowizacyjnej.

Na wniosek Rady Ministrów stanowią co następuje:

Art. 1. Państwowa Rada Aprowizacyjna jest organem doradczym Ministra Aprowizacji.

Art. 2. Zadaniem Państwowej Rady Aprowizacyjnej jest opinjowanie w sprawach aprowizacji kraju, oddawanych jej pod rozpoznanie przez Ministra Aprowizacji lub podnoszonych bezpośrednio przez nią samą, w szczególności zaś w sprawie ustanawiania planu gospodarki aprowizacyjnej.

Art. 3. W skład Państwowej Rady Aprowizacyjnej wchodzi:

- 1) Minister Aprowizacji, jako przewodniczący;
- 2) Podsekretarz Stanu Ministerstwa Aprowizacji, jako zastępca przewodniczącego;
- 3) jeden delegat Związku Kolejarzy;
- 4) trzech delegatów Rad Robotniczych z Warszawy, 2-ch delegatów z Łodzi i 2-ch delegatów z Zagłębia Dąbrowskiego;
o ile Rady Robotnicze Okręgowe nie będą zorganizowane, to wejdą przedstawiciele Związków Zawodowych Robotniczych;
- 5) jeden delegat Związku Stowarzyszeń Spożywczych;
- 6) po jednym delegacie od Rad Miejskich: m. st. Warszawy, Łodzi, Częstochowy, Sosnowca, Lublina, Dąbrowy Górniczej, Krakowa, Lwowa i Poznania;
- 7) czterech reprezentantów Galicji, jeden Śląska Cieszyńskiego i trzech b. zaboru pruskiego, których zamianuje Minister Aprowizacji w porozumieniu z miejscowymi organizacjami społecznymi;
- 8) jeden delegat Związku Miast;
- 9) dwóch delegatów Centralnego Towarzystwa Rolniczego, w tym jeden delegat Związku Kółek Rolniczych;
- 10) jeden delegat Towarzystwa Przemysłowców Królestwa Polskiego;
- 11) reprezentanci zainteresowanych Ministerstw.

Art. 4. Przy wyborze członków Państwowej Rady Aprowizacyjnej, wymienionych w punktach 3 — 6 i 8 — 10 art. 3, winni być jednocześnie